

6 Azután ezt a példázatot mondta: Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. 7 Azt mondta a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? 8 De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom, 9 hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki!

Kedves Testvéreim!

Szerintem mindenki ismeri vagy hallotta már azt a jótanácsot, hogy: Amit nem használsz 3 hónapig, azt dobd ki! Valóban hasznos tanács. Ezzel megtudjuk akadályozni, hogy házunk egy hatalmas szemeteszákká változzon, és minden a mérhetetlen rendtelenség martaléka legyen.

Nagyapám vagy sosem hallotta ezt a tanácsot, vagy nem foglalkozik vele, mert ő mindent felhalmoz. Képes egy szerinte még jó állapotban lévő fürdőkádat haza vonszolni valami építkezésről és berakni a kertbe. A család persze hevesen tiltakozik, hogy minek teszi ezt, hiszen már a másik három kád épp úgy nem kellett volna kertbe, mint ez a negyedik a fűnyírók, vasállványok, rossz robogómotorok mellé. Ő, mintha meg se hallaná, hozza és halmozza a dolgokat, hiszen egyszer még jó lehet valamire.

Tényleg nehéz szelektálni. Ezt én is megtapasztaltam, nem is olyan régen, amikor az elmúlt félévben kétszer is költöztem. Minden egyes költözésnél összepakolni, kipakolni és közben szelektálni a szemetet, amire már nincsen szükségem. Körülbelül minden második doboz megtartandó cuccra jutott egy jól megrakott szemeteszák. Fájó szívvel, de kidobtam őket, persze miután édesanyám az összes szemetet újra szelektálta, még is akadt pár dolog, amit ő halmozott fel magának.

Arra a fajta a kényszeres gyűjtögetésre, amit nagyapám is képvisel, az orvostudományban is van egy kifejezése, ez a patológikus halmozás. „Ezáltal a lakhely olyan mértékben telítődik, hogy normális értelemben lakhatatlanná válik.” Ez pedig, szerintem érthető okokból nem túl praktikus. Ezért szelektálnunk kell! De nem csak a tárgyakat, életünk minden területén szükség van a szelektálásra, mert különben életünk olyan mértékben telítődik, hogy normális értelemben élehetlenné válik.

Isten vajon szelektáló típus, vagy patológikus halmozásban szenved és ezért lélekgyógyászati kezelésre van szüksége? Az imént felolvasott terméketlen fügefapéldázata alapján az lehet az ember érzése, hogy Isten, mintha menekülne a halmozástól.

Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. 7 Azt mondta a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába?

A Gazda kimegy a szőlőjébe és az ott lévő fügefát nézegeti, keresi a gyümölcsöt. Ez a fügefafa három hónapja nem termett semmit, hanem három éve. Teljesen értéktelen és tönkrement. Ha nem hoz gyümölcsöt, akkor csak foglalja a helyet, talán éppen egy értékesebb szőlőtől, ami még pénzt is hozhatna a Gazdának. Minek tartsa hát meg a kertjében? Miért foglalja az a fügefafa a helyet ha elvesztette lényegét, a lényegét, hogy gyümölcsöt teremjen?

Ennek a fának az az identitása, hogy nem terem. Ez határozza meg. Mindannyiunknak van identitása. Nekem most éppen az, hogy teológushallgatóként itt állok és igehirdetést tartok. A nagynénémnek, akinek két-három hónapja született meg a második gyereke, az az identitása, hogy kisgyermekes anya. Egy ismerősömnek, akinek ez évben halt meg a férje, a gyász az identitása.

Mindannyiunknak van identitása, amelyek meghatároznak minket. Ennek a fügefának az hogy nem terem gyümölcsöt. A Gazda ezért ki is akarja vágatni, viszont a kertész így válaszol neki:

Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom, 9 hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki!

A kertész, akinek rendben kellene tartania a kertet, illogikusan meg akarja tartani a fát és ráadásul alkudozni kezd. Alkudozni kezd a Gazdával. Nem egyedülálló eset ez a bibliában. Ott van például Mózes első könyvében Ábrahám, aki Sodoma és Gomora elpusztításakor alkudozik magával a teremtő Istennel. Isten először gondolkodik azon, hogy egyáltalán elmondja-e Ábrahámnak a tervét. Végül elmondja, mert ahogy Isten kifejti nagy dolgot kér majd Ábrahámtól ezért talán még is csak jobb lenne a kölcsönös bizalom és megbeszélés. Ábrahám viszont rögtön „odalép hozzá” és alkudozni kezd, hízelegve megkérdezi Istent, hogy Ő, az egész föld bírása nem akar igaz ítéletet hozni? Távol álljon tőle, hogy elpusztítsa az igazat a bűnössel, ezért ha van ott ötven igaz ember, akkor, ha lehetséges, ne pusztítsa el a várost. Isten azt mondja rendben van, ha van ötven, akkor nem fogja. És ha csak negyvenöt?-kérdés vissza Ábrahám. Ha csak negyvenöt van, akkor sem fogom.-hangzik a felelet. De mi van ha csak harmincan vannak? Akkor sem. Húsznál? Akkor sem. És tízért? Tízért sem pusztítom el. Ábrahám nyugtázva sikerét hazamegy, azt már csak mellékesen tenném hozzá, hogy a városok elpusztulnak.

Viszont a fügefánál történt alkudozás más. Van egy lényeges különbség. Nem, nem a szereplők, a két történet szereplői nagyon hasonlóak és hasonló helyzetben is vannak. Ábrahám alkudozásában nem volt ígéret. Nem mondott semmit, hogy mit tesz azért, hogy a városok megmeneküljenek. Csupán annyira lealkudta az igazak számát, amennyire csak lehetett, azután viszont nem ment el megszámlálni őket, nem nevezte meg őket név szerint, hanem hazament. Ábrahám alkudozását nem követte tett, nem követte semmi, hogy azokat a városokat valóban megmentse. A kertész ezzel ellentétben azt mondja: hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom. Lényeges különbség. A kertész tenni akar azért, hogy az a fa megmaradhasson. Körül ássa, ezzel meglazítja az addigi biztos alapját és kapaszkodási pontjait, majd megrágyázza, ezzel új, termékenyebb alapot adva neki, melyből újra gyümölcsöt termő fa lehet.

Nem pont ugyan ezt teszi Krisztus is velünk? Körül ás, elvágva gyökereinket a terméketlen földtől, attól, ami nem hozzá tartozik. Majd megrágyáz, új táptalajt adva nekünk ezzel, mely átjárja gyökereinket és friss gyümölcs termésre serkent. Ezzel új identitást ad nekünk. Az Ő identitását, azt amire még maga Pilátus is azt mondja, „Íme az Ember.” Ez az egyetlen identitás, ami nem csak helyzetünkből, korunkból vagy bármi másból adódik, hanem az egyetlen örök identitás, az Emberi identitás, melynek tökéletes példáját látjuk Jézus Krisztusban. Ezt az újidentitást kínálja fel számunkra trágyájával. És ezt nem csak egyszer képes megtenni velünk. Nem csak tíz évente, amikor látja, hogy már három éve nem teremtünk új gyümölcsöt, itt a trágyázás ideje. Képes évenként, havonta, hetente, de még naponta is megrágyázni minket, azért, hogy a Gazdának, Istennek tetsző gyümölcsöt hozzunk és ne azért, hogy alkudozása üres ígéret vagy időhúzás legyen. Jézus Krisztus azért jött közénk, hogy megmentsen bennünket, téged, engem, mindannyiunkat, akik hiszünk benne. Akkor is, mikor identitásunk az, hogy nem termünk gyümölcsöt és földünk terméketlen.

Az újév nem attól újév, hogy egy új naptárt akasztunk fel a falra és nem akkor jön el, amikor december 31.-e január 1-re fordul, hanem mikor ezt a trágyát, identitást képesek vagyunk elfogadni és kimondjuk: Bízom benned Uram, legyen meg a Te akaratom! Így legyen!